ם אומרים... מה הן אומרות... מה הם אומרים... מה הן אומרות... מה הם א

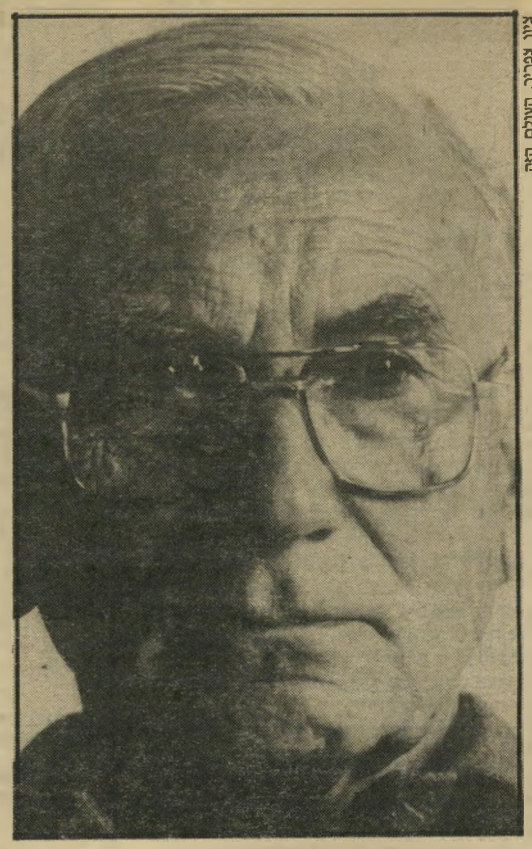

בנימין כהן:

„אני מודאג, אבל בינתיים אלה דיבורים!"

זה כבר הפך למציאות, אם כי מביכה ביותר: הכותרת השבועית בעניין שופטי־ישראל. הפעם: שופט נאשם בקבלת שוחד מיני.

מישפט

טילפנתי לשופט־לשעבר בנימין כהן ושאלתי אותו כיצד הוא מרגיש לנוכח ריבוי הכותרות בקשר לעמיתיו למיקצוע ולמעמד שהיה כל־כך מכובד עד באחרונה.

כהן פרץ בצחוק גדול.

העניין הזה רותח כבר כמה שבועות. רק עכשיו אני צריך להתעורר ולהיות מודאג?

● **כן, מכיוון שנוספים סיפורים מדי שבוע.**

את יודעת אם הסיפורים נכונים? יש סיפורים וזה עצוב. זה אפילו עצוב נורא.

● **אינני מעלה על דעתי שלפני כמה שנים היו מעזים לכתוב — ולוא רק סיפורים — על שופטים.**

נכון, נכון. הבה נחכה מעט, ונראה האם יהיו כתבי־אישום, ובאלו מיקרים, ואז...

● **ואז תתחיל לדאוג?**

אני כבר מודאג! מאוד מודאג! זה שמדברים, זה שמספרים, זה שאת מטלפנת אלי — בוודאי שאני מודאג. אבל בינתיים, צריך להדגיש, אני מודאג מדיבורים בלבד. (דפנה ברק)

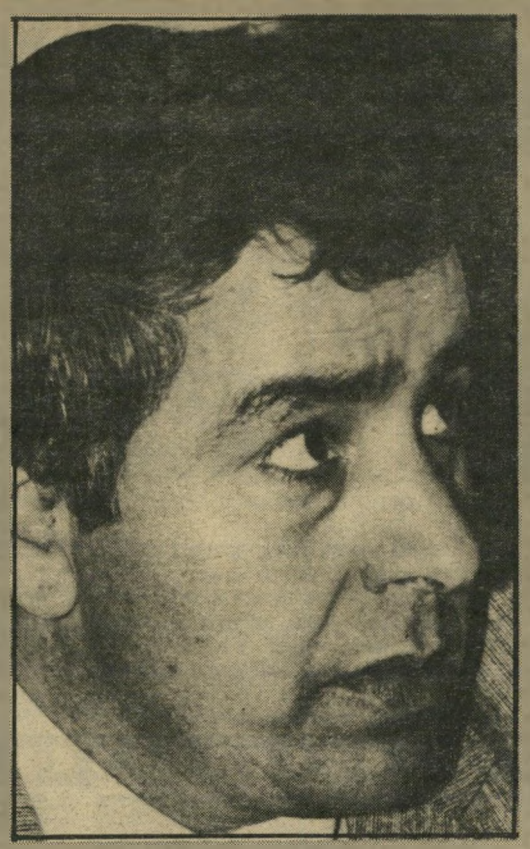

שאול עמור:

„גם אני הצעתי לשמיר לסגור את רשות־השידור!"

היועץ המשפטי לממשלה הודיע לראש־הממשלה, שאם לא יתמנה במהרה ועד־מנהל לרשות־השידור – ייווצר צו־רך לסגור את הרשות, מפני שהוועד הוא הגוף היחידי המוסמך לאשר את האגרה ואת תקציב־הרשות.

הוועד־המנהל הקודם סיים את תפקידו לפני שמונה חודשים. טילפנתי אל חבר־הוועד, ראש־מועצת מיגדל־העמק שאול עמור, ושאלתי אותו לדעתו על המתרחש ברשות.

גם אני הצעתי לשמיר, לפני שבוע, לסגור את הרשות. לדעתי, פיספסנו הזדמנות גדולה לסגור את הרשות.

שידור

● **מהו בדיוק מעמדך, ומעמד שאר חברי הוועד הקודם, בטרם מונה ועד חדש?**

מזה שמונה חודשים איננו מתפקדים כוועד, אלא רק כחברי־מליאה (גוף רחב יותר).

● **והמליאה מתפקדת?**

לא! היושב־ראש, מיכה ינון, לא כינס אותנו מזה שמונה חודשים!

● **בכל־אופן, התואר מחייב. אתה פועל, בצורה כלשהי, בענייני הרשות?**

לא, בכלל לא. אין לי מושג, באמת, מדוע זה נוצר. האמת היא שהתייאשתי מהניסיונות לשנות את המצב. כולנו נכנסנו למצב של יאוש, כנראה.

● **בכל זאת, מזכירים את שמך גם כחבר בוועד הבא של הרשות, אם ובאשר.**

על פי הצעתו של השר חיים קורפו, יתמנה מחדש הוועד הקודם, בדיוק באותו ההרכב. יצחק נבון, לעומתו, מציע שיתמנה ועד חדש. אישית? עוד לא החלטתי. (דפנה ברק)

מאיה דאובר:

„יש לנו סיכוי כי אנחנו טובים!"

השבוע כל שיחות הגברים במדינה נסבו על הכדורגל ועל הבושות הגדולות שהוא עושה לנו, וכבר יש מי שאומר שעם־הספר יפסיק לעסוק בספורט ולבייש את עצמו בכל פעם מחדש.

אבל מי שמתעניין בענפי־ספורט אחרים יודע שבגלי־שת־מים, למשל, אנחנו דווקא די בסדר. בימים אלה ממש נמצאת הנבחרת שלנו לגלישת־גלים בפורטו־ריקו, שם היא משתתפת באליפות־העולם, ואומרים לי שבינתיים, טפו־טפו־טפו, הם עושים לנו כבוד.

בין המשתתפים נמצאת גם מאיה דאובר, בת ה־14 וחצי, איתה שוחחתי לפני שנסעה.

● **מתי התחלת לגלוש, ולמה?**

התחלתי לגלוש בגיל 10. אנחנו גרים במיכמורת ליד הים, וזה רק טיבעי שרציתי לגלוש.

● **ההורים לא יצאו מדעתם מרוב דאגה, מזה שילדה בת 10 מתרוצצת לה בין גלים ענקיים?**

לא. אמא שלי היא שחיינית, ואנחנו מישפחה שלא מפחדת מן הים ומן המים.

● **כמה שעות את מקדישה לגלישה בכל יום?**

מהבחינה הזאת, הגלישה שונה מכל ספורט אחר. כשהמים שקטים, לגמרי לא גולשים. לעומת זאת, כשיש גלים, מנצלים כל רגע.

ספורט

● **ואם קבעת עם חברות לבלות, ופתאום את רואה שיש גלים בים?**

מייד מבטלת עם החברות, ומזנקת למים.

● **יש לך מאמן?**

אין מאמנים בגלישה.

● **אז איך מגיעים לתחרויות ולתחרויות בינלאו־מיות?**

לפני שנתיים היתה תחרות בתל־אביב. נרשמתי, גלשתי ולקח־תי מקום ראשון. מאז שמו עלי עין, וכבר השתתפתי באליפות־אי־רופה ולקחתי מקום שלישי.

● **מי משלם עבור הציוד היקר, עבור הנסיעות?**

בלי עזרת ההורים לא הייתי מגיעה לכלום.

● **יש לכם סיכוי לנצח בפורטו־ריקו?**

בהחלט. יש לנו סיכוי טוב. אנחנו פשוט טובים.

(דניאלה שמי)